

ELLA CAREYOVÁ

*Tajomné
brehy*

*Tajomné
brehy*

ELLA CAREYOVÁ

*Tajomné
brehy*

Original title: Ella Carey: SECRET SHORES

Copyright © 2017 by Ella Carey

This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing,
www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.
Cover design by Shasti O'Leary Soudant

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2018

Translation © Katarína Slivková, 2018

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Zodpovedná redaktorka Anna Kališková

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-784-8

Venujem mame.

1. kapitola

Južná Austrália 1946

Noc bola ako stvorená na začiatky, nie na konce... na lásku a nie na smrť. Rebecca si roztrasenou rukou zaclonila oči pred klenutým závojom mesačného svitu, ktorý sa trblietal na morskej hladine a siahal až k pláži, na ktorej práve stála. Vyzeralo to, akoby si ju doberal a vysmieval sa z jej zmarených nádejí. Vedela, že bola naivná. Napriek tomu jej hlavou vírili neodbytné otázky, ako keď vo vzduchu poletujú svätojánske mušky. Každá z nich súvisela s tým, čo pokladala za najdôležitejšie v živote: láska umenie, sila... dobrota.

Rebecca bola vystretá ako svieca. V náruči držala niekoľko osobných vecí, ktoré tvorili celý jej majetok, akoby sa práve chystala nastúpiť do autobusu, no nemala ani potuchy, kam chce ísť. Nevedela, kde sa jej cesta začala, nieto, kde sa skončí. S odhodlaním, ktoré ju poháňalo v posledných hodinách, odtlačila na vodu drevený čln a sledovala, ako lesklú morskú hladinu sčierili vlnky. Lodka pre ňu bola už iba nositeľkou spomienok. Spomienok, ktoré patrili minulosti.

Veci si položila na drevenú lavičku. Boli medzi nimi kresliarske potreby: papier, uhliky, malý prenosný stojan, ktorý si priniesla

z Melbourne, a košík. V ňom mala peňaženku, rúž, zopár šiat, jablko a tabuľku čokolády, ktorú schytila pred tým, ako utiekla.

Čln odtisla ďalej, vliezla dnu a posledný raz sa obzrela na tmavý plážový dom s výhľadom na zátoku, v ktorom sa malo všetko spečatiť, ale namiesto toho sa to celé pokazilo.

Kamenný dom s rozľahlými verandami jej pohľad opätoval, akoby bol spokojný s nečakaným vývojom udalostí, a naznačoval, že všetko je tak, ako má byť. Dokonca aj more bolo pokojné, keď veslovala k malému ostrovu uprostred zátoky. Niežeby čosi také ešte nezažila. V živote sa zachránila už nespočetne veľa ráz. Ibaže teraz to bolo horšie. Oveľa horšie. Tá myšlienka jej rezonovala v hlave pri každom pohybe vesiel, ktorými rozrážala vodu: oveľa horšie, dozadu, dopredu. Oveľa horšie...

Len čo dorazila k ostrovu, vytiahla čln na nevelľkú a tichú kamenistú pláž. Keď pozbierala kresliarske potreby, prútený košík si strčila pod pazuchu, ako keby sa vybrala na nákupy. Vzápätí sa pustila pomedzi trsy morskej trávy. Zdalo sa, že sa vznášajú podobne ako vtáčiky nad skalami, ktoré lemovali strmú cestičku na vrchol ostrova. Jej nohy v nízkych plátenných topánkach presne vedeli, kam majú ísť. Mlčky kráčala po úzkom chodníku vysypanom svetlými kamienkami, ktorý udržiavali kvôli turistom. Po pravej strane sa rozprestieralo more.

Nalavo sa črtal trávnatý vrchol posiaty žulovými skalami. Z tmy k nej doliehal iba dupot kengúr, až kým ju cesta neza-viedla na divokú stranu ostrova s výhľadom na Južný oceán. Jej tmavé vlasy odrazu rozvial burácajúci vietor. Zatiaľ čo jej krúžili okolo tváre, dívala sa na vodu, ktorá sa v mesačnom svite vlnila ako chvosty hrozivých drakov a s hukotom narážala do žulových balvanov, kým pod hladinou sa vznášala morská tráva.

Pôsobila nepreniknuteľne.

Ten pohľad zbožňovala.

Našla svoju skalú, ktorá visela nad oceánom. Bolo to jej obľúbené miesto na kreslenie. Predlohou jej však nebolo to, čo mala pred sebou, ale obrazy, ktoré sa jej vynárali v mysli len vtedy, keď bola sama. Tu zahodila všetky starosti a zvečňovala skutočnosť.

Posadila sa a tenučké biele šaty posiate drobnými červenými kvetmi si vyhrnula po kolená. Do lona si dala podložku a papier na kreslenie.

Potom si chcela vziať uhlík v tvare ceruzky, ktorý položila na kameň pred pravým chodidlom. Natiahla k nemu ruku, no zakotúľal sa trochu ďalej, tesne mimo jej dosahu. Zdalo sa, že ho ešte stihne chytiť.

Oblúbený uhlík jej však vykĺzol tak rýchlo a ľahko ako všetko ostatné. Len čo sa za ním načiahla, vedela, že urobila chybu. Mala ho nechať tak...

Ibaže v tom okamihu už padala – alebo letela? – z útesu a kotúľala sa do temných a tajomných hĺbok.

New York 1987

Neexistuje vhodný okamih na zlé správy, ale piatok bol asi najhorší čas zo všetkých. Kým Tessin šéf Leon zamieri domov do Hamptonsu, Tess sa bude spamätávať z toho, že šmahom prišla o všetko. Celý víkend bude zúfalo vymýšľať spôsob, ako sa dostane z nepríjemného šoku. Neveriacky zízala na zvyšky olovrantu, ktorý objednal na ich stretnutie – očividne sa tým iba pokúšal zmierniť reakciu na svoje „novinky“.

Na jej porcelánovom tanieri boli roztrúsené omrvinky nedojedeného croissantu a z kávy ešte stúpala para. Leon jej najprv poďakoval za veľký prínos pre vydavateľstvo. Za tri úžasné

roky doviedla ich klienta, hviezdneho autora Aleca Burgessa, k trom trilerom, ktoré sa zaradili medzi bestsellery. Ocenil jej tvrdú prácu, redaktorskú húževnatosť a úsilie, ktoré vložila do Alecovej kariéry.

Tess predpokladala, že sa dočká povýšenia. Namiesto toho ju prakticky vyrazil.

Leon Moss hľadel na strop, akoby sa tam odohrávalo čosi fascinujúce. Tess bojovala s nutkaním vyliat' mu kávu na dokonalý účes. Vtom jej oči sklzli na šéfovho bodkovaného motýlika. Jeho motýliky ju vždy rozčuľovali. Koho len môže priťahovať muž, ktorý nosí niečo také? Odjakživa jej pripadali márnomyseľné, no Leon mal zjavne pocit, že svetu robí službu, keď si ich vezme.

Zaborila sa do kresla. Hlavou sa jej prehánalo množstvo otázok. Prečo? Čo spravila zle? Čo to má znamenať? Ako mohli dospieť k takému rozhodnutiu?

„Usúdil som, že bude najlepšie, ak odteraz bude Burgesove texty redigovať James Cooper,“ vyhlásil.

Pre Tess to bol ďalší šok. Vystrela sa ako struna a ruky si zložila do lona.

James Cooper? James bol najnovší prírastok vo vydavateľstve Campbell a Black: literárny fenomén, ktorý redigoval iba najkvalitnejšie knihy. Spolupráca s ním bola snom každého spisovateľa, lebo mu automaticky zaručovala úspech. Hovorilo sa, že je ako kráľ Midas: všetko, čoho sa dotkne, sa premení na zlato. James Cooper mal mimoriadne prednosti. Nik v New Yorku sa nemohol popýšiť takým literárnym zázemím. Ako jediný syn Seana Coopera, hlavného literárneho kritika *New York Times*, a krásky s dvadsiatimi siedmimi titulmi z Harvardu, ktorá bola dobre známa v spoločenských kruhoch, mal úspech napísaný na čele od chvíle, keď sa prvý

raz nadýchol. Okrem literárnej reputácie vynikal aj prítiažlivým vzhľadom, dokonalými spôsobmi a zmyslom pre humor.

Samozrejme, že Alec Burgess chcel využiť jeho príchod do ich vydavateľstva. Čo iné mohla očakávať?

Zahryzla si do spodnej pery. „Aha,“ poznamenala čo najchladnejšie.

„Pokiaľ ide o Aleca, spravila si obrovský kus roboty, ale to určite vieš.“

Pocítila ťažobu na hrudi. Pochytilo ju takmer neodolateľné nutkanie utiecť z Leonovej kancelárie obloženej drevom a v zúfalstve zavolať svojej dôverníčke Flore, ktorá mala informácie o všetkom, čo sa deje v newyorskom vydavateľskom svete. Istotne bude vedieť, či je James Cooper okrem literárnej geniality známy aj tým, že pytliači v cudzom revíre a kradne ľuďom autorov.

Leon pokračoval, akoby sa nechumelilo. „Keďže Alecova nová kniha nebude ako predchádzajúce trilery, siahli sme po redaktorovi, ktorý má skúsenosti aj s inými žánrami. Jeho román bude literárnejší, takže je ako šitý pre Jamesa.“

Alebo ide skôr o to, že sa mi tak ľahko nepodari získať priaznivú kritiku?

„Tess, rozhodol som sa, že naďalej budeš pracovať na našich komerčných tituloch.“ Leonov hlas bol pokojný ako hladina jazera v lete.

Len-len že čosi neodvrkla. *Azda si celú reč nacvičil? Možno to stihol ráno, pomyslela si zlomyseľne, kým mu manželka naprávala toho nechutného motýlika.*

„Keď sme počuli, že James si hľadá miesto, vytvorili sme preňho novú redaktorskú pozíciu. Museli sme sa postarať o to, aby pracoval s našimi najlepšimi autormi. Nebolo by vhodné, keby robil niečo iné.“ Ukradomky sa na ňu pozrel.

Tess zostala ticho. Srdce jej divo búšilo.

Tentoraz z nej nespúšťal pohľad. Vedela, že chce, aby slušne odišla. Lenže kto vyplpal Aleca Burgessa? Kto z toho neznámeho autora, ktorého knižky sa v rebríčkoch predajnosti pohybovali na stredných priečkach, spravil za tri roky jedného z najpredávanejších spisovateľov? Kto strávil toľko nezaplatených hodín mimo pracovného času nad jeho rukopismi, moril sa s nimi, schádzal sa s ním v kaviarňach, bistrách a putikách v Midtowne? Kto pri ňom sedel a pil stuchnutú kávu z papierových pohárov, kým sa potil nad prvými textami v starej koženej bunde a nie v tej novej, drahej, ktorá tak príjemne vŕzgala, keď si uhladil jemné vlasy v luxusnej reštaurácii, do ktorej ju teraz pozýval? Pretrpela to, že neprestajne fajčil a zakaždým jej zasmradil vlasy aj šaty, a trpezlivo viedla každý jeho krok. Ak je v niečom dobrá, tak určite v tom, že rozpozná talent. Vždy naň mala nos. No dostať padáka práve vtedy, keď Alec žne úspechy a má na dosah medzinárodné uznanie, jej pripadalo neuveriteľné.

Určite by zvládla aj literárnejší román. V tom nebol problém. Navyše, Aleca Burgessa dobre poznala. Vedela, aké máva nálady, v čom si nedôveruje, z čoho ho chytá panika. Vedela, kedy je preťažený, ako ho má posúriť a povzbudiť. Vedela, že mu pomôže skôr pochvala než kritika. James Cooper je možno hviezdny redaktor a génus, ale znamená to, že je automaticky vhodný pre jej autora?

„Leon,“ ozvala sa. „Vôbec tomu nerozumiem.“

Ako na potvoru sa jej hlavou mihol známy chlapčenský úsmev Jamesa Coopera, ktorý vždy pútal pozornosť čitateľov spoločenských rubriík. Teraz jej pripadal skôr ako víťazoslávny úškrn.

„Nie som si istá, ako môže niekto urobiť také rozhodnutie bez toho, aby to náležite prediskutoval s dotknutými stranami, a teda aj so mnou,“ dodala nevrlo. „Som Alecova redaktorka. Mali ste ma o tom informovať a prebrať so mnou akékoľvek významnejšie zmeny, ktoré sa týkajú jeho kariéry. Prepáč, ale je to neprofesionálne. Za normálnych okolností by som to nevyslovila, no záväňa to rodinkárstvom. Vyštudovala som anglickú literatúru a predpokladám, že James má rovnaké vzdelanie. Sme rovesníci a skúsení redaktori. Ibaže s Alecom som doteraz pracovala ja a vieš, čo som preňho urobila. Nechápem, ako sa môže nečinne prizeráť tomu, čo sa deje. Ak mám byť úprimná, neprijemne ma to prekvapilo.“

„Tess,“ oslovil ju hlasom, ktorý bol sladký ako karamel.

„Áno, Leon?“

Naklonil sa dopredu, lakte položil na stôl a spojil končeky prstov oboch rúk.

Rozochvene sa nadýchla. Musí si povedať svoje. „Vieš, keby mi platili zakaždým, keď sa ku mne v práci správali povýšenecky, bola by zo mňa boháčka.“ Rozprávala tlmene, lenže jej tón neveštil nič dobré. „Keby som chcela byť bohatá, nestala by som sa redaktorkou. Bola by som spisovateľka ako Alec. Namiesto toho, ako vidíš, tvrdo pracujem na knižkách iných, lebo mi to ide. Nepýtam si za to nič, ale mám svoje hranice, a toto, panebože, ich všetky prekračuje. Vieš, ako som sa nadrela. Vieš aj to, že som nežiadala, aby si mi pravidelne zvyšoval plat. Verila som, že pracujem v jednom z najväzenejších newyorských vydavateľstiev a že tu platia zásady etiky.“ Pohľadom preletela po policiach so starodávnymi knihami, ktoré lemovali kanceláriu. V neporušenom stave tam ležali prvé vydania rôznych titulov, z ktorých z času na čas utierali prach. Ich

kožené chrbty zdobili zlaté nápisy: *E. Hemingway, J. Steinbeck, W. Faulkner*. Firma mala neochvejnú reputáciu. Už od vysokej školy snívala, že tu bude pracovať.

„Tess...”

Dych sa jej zrýchlil. Vybavila si všetky noci, ktoré presedela nad prácou, zatiaľ čo jej priateľky chodili von, našli si manželov a partnerov. Väčšina z nich už má deti. Zdalo sa, že sa v nej opäť prebudila životná energia. Išla sa doslova potrhať pre autora, ktorý ju odkopol, len čo pred ním niekto spomenul slová celebrity redaktor a James Cooper.

Vstala, zdvihla obal s poznámkami, ktoré si v dobrej viere pripravila na stretnutie s Leonom, keď jej Alec pred dvoma týždňami načrtol svoj nový nápad.

Šéf sa oprel o operadlo a natiahol si nohy. V tej chvíli naňho túžila nakričať. Chcela mu povedať, že James Cooper má všetky možné výhody, aké si len človek môže priať. Prečo by mu teda mali podať na tanieri autora, ktorého tak dlho cibřila?

S niečím takým nerátala. Ak nie je dosť dobrá, všetkým – Leonovi, Alecovi aj tomu odpornému Jamesovi Cooperovi – praje veľa šťastia.

No predsa ju to šťvalo. James Cooper sa určite postará o to, aby bola Alecova kniha úspešná. Čo to bude znamenať pre ňu? Zjavne na tom nezáleží. Hrá vedľajšiu úlohu.

„Očividne nemám na výber,” vyhlásila. „Leon, asi nevieš, aké to je. Tento ťah vám fakt vyšiel. Prosím, ospravedlň ma. Radšej už pôjdem.”

Keď kreslo odtisla od stola, triasli sa jej ruky. Stratila najlepšieho autora a možno príde i o prácu. Napriek tomu sa nemienila poddať ľahko.

Aj Leon vstal a bez slova si napravil sako. Veľmi dobre vedela, že sa bude správať profesionálne a na jej výstup

nezareaguje. Bude hrať podľa pravidiel. Ak sa žena sťažuje, nazvú ju hysterickou.

Začala päste a nechty sa jej zaryli do dlane. Pociťala neprekonateľné nutkanie vyhrabať špinu na Jamesa Coopera. Ako sa mu to podarilo? Znova si spomenula na jedinú osobu, ktorá jej môže pomôcť. Flora. Má prehľad o všetkých novinkách vo vydavateľskom svete. Istotne jej poradí.

„Tess, na zvyšok popoludnia si zober voľno,“ povedal šéf. „V pondelok o deviatej ťa čakám vo svojej kancelárii. Musíme sa porozprávať.“ Jeho tón znel naďalej milo a povýšenecky.

Tess potlačila hnev, ktorým sršala. Momentálne nemá inú možnosť, než dôstojne odísť.

Len čo sa vrátila do kancelárie, hodila sa na stoličku a vytočila Florino číslo. Flora je šéfredaktorka v jednom z najvýznamnejších vydavateľstiev zameriavajúcich sa na romantickú literatúru a určite nedovolí, aby sa jej stalo niečo také.

„Flora,“ ozvala sa bez dychu. „Caffè Reggio. Okamžite.“

„Dobre.“ Priateľka ju nezdržiavala otravnými otázkami. „Hneď tam budem.“

Našťastie Tess by ju nikdy nevyrušovala v práci, keby nešlo o niečo dôležité, a tak sa zdalo, že Flore nerobí problém odtrhnúť sa od rozčítaného rukopisu.

Tess nasadla do metra a zamierila rovno do Caffè Reggio, ktoré je pod jej bytom a neďaleko Florinej kancelárie. Potrebovala prehodnotiť celú situáciu a kapučíno v kombinácii s priateľkiným dôvtipom zaženie každú krízu.

Cestou na Západnú tretiu ulicu sa trochu upokojila. V metre sa s ňou viezlo množstvo ľudí, ktorí pôsobili rovnako unavene a strhane ako ona. Mechanici v dielni vedľa budovy, v ktorej bývala, ju pozdravili svojím typickým spôsobom, akoby im patrila. Keď si šla ráno zabehať okolo parku

Washington Square, niekedy na ňu lačne popískovali. Vždy však okríkli každého muža, ktorý sa pokúsil spraviť to isté.

Tess sa zahliadla vo výklade malej opravovne. V čiernom kostýme s vypchávkami na pleciach, s červeným kabátom prehodeným cez predlaktie a s blondávnym mikádom možno vyzerala ako žena, ktorá si vychutnáva život plnými dúškami, ale pritom to v nej vrelo. Dnes mužom v dielni nevenovala úsmev, pri ktorom sa jej na líci zjavila jamka.

„Všetko v poriadku, zlatko?“ spýtal sa vedúci. „Je nezvyčajné vidieť vás tu v tomto čase.“

„Jasné, nič sa nedeje,“ odvetila. No neuniklo jej, že skôr, než sa všetci vrátili k práci, ju pozorne sledovali.

Len čo sa ocitla pod zeleným baldachýnom nad vchodom do Caffè Reggio, trošku sa uvoľnila. Vklzla do známeho prostredia, sadla si k jednému z okrúhlych drevených stolov a očami preletela po dielach starých majstrov, ktoré lemovali bohato zdobené terakotové steny. Zachytávali ľudskú drámu aj taliansku vášeň. Väčšinou sa na ne dívala rada. Ibaže dnes nie. Objedнала si kapučíno.

Priniesol ho Nico, čašník ktorý v kaviarni pracoval najdlhšie. Keď zastal pri stole, uprel na ňu hlboké hnedé oči a poznamenal: „Nepáči sa mi, ako sa dnes tvári moja obľúbená zákazníčka Tess Millerová.“

Vzdychla. Nicova lichôtko ju nerozrušila. Vedela, že je neškodná a že sa ju snaží rozveseliť. Pozná ho, odkedy býva na ulici. Pravdupovediac, potešilo ju, že dnes má šichtu.

„Mám dojem, že je to frustrovaný výraz,“ pokračoval. „To znamená, že vás trápi niečo, s čím nemôžete nič urobiť.“

Odchlipla si z kapučína a na jazyku sa jej rozplynula chuť čokolády. Hodila očkom po dverách, ktoré sa v tej chvíli otvorili. Zjavila sa v nich Flora.

„Tess!“ Už aj k nej šikovne kľučkovala pomedzi stoly. Ako zvyčajne, bola oblečená v štýle vintage – mala na sebe krikľavo žltý kostým z päťdesiatych rokov a na bledom krku sa jej vynímal perlový náhrdelník. Jej červené vlasy sa jemne vlnili, ale tvár neniesla ani náznak jemnosti.

Pobozkala Nica na líce a sadla si na stoličku oproti Tess.

„Tak to vysyp!“ vyhrkla. „O pol hodiny ma čaká nudná schôdza predstavenstva.“

„Stále tomu nemôžem uveriť,“ povedala Tess. „Ďalší román Aleca Burgessa dal Leon nášmu najnovšiemu prírastku. Hádaj, o kom hovorím.“

„O Jamesovi Cooperovi.“ Flora vyslovila jeho meno, akoby rozprávala o flaku na kabáte. „Doriti, Tess!“ dodala s výrazným britským prízvukom.

Hoci Flora pracovala v Spojených štátoch už niekoľko rokov, Tess si pri nej občas pripadala ako v Londýne a pripomenulo jej to, aký raketový vzostup po vydavateľskom rebríčku zaznamenala na oboch stranách veľkej mláky. Priateľka ju inšpirovala a odrazu pocítila, že ňou prúdi nová vlna energie.

Nico skĺzol pohľadom z jednej na druhú.

Tess si zamiešala kapučíno tak prudko, že sa zvířilo. „S Alecom Burgessom som robila tri roky, do jeho kariéry som vložila celé srdce a z každej knižky som spravila bestseller. Mám pocit, že som drela desaťkrát viac ako ostatní. Úplne ma to vykoľajilo. Cítim sa vyštavená.“

Nico spod pása na zástere vytiahol vreckovku a utrel si tvár.

Tess sa naňho pozrela. Úhľadne začesané vlasy mal si vasté a rovnaký odtieň nadobudla aj jeho tvár, lenže oči sršali životom.

„Viete, ako to vyriešite, Tess?“ spýtal sa.

„Som samé ucho.“

„Keď vás prehliadajú a nemôžete s tým nič urobiť, musíte vyťažiť maximum z toho, čo máte. Využité príležitosti, ktoré vám zostali. Vďaka tomu uspejete. Osudu sa nemožno vzpie-
rať.“ Usmial sa.

„Hovadina!“ vyhlásila Flora. Vzápätí sa nahla, jednou rukou ho chytila okolo pliec a čašník zružovel. „Tess musí bojovať. Je to sprostosť. Nemôžu jej vziať najúspešnejšieho autora bez toho, aby to s ňou prebrali. Ako ti to vysvetlili?“

„James je literárnejší ako ja,“ odvetila rozčarovane.

Nasledovalo krátke ticho.

„James Cooper?“ Flora zagúľala očami. „Je to celebrity redaktor. Pravdepodobne mu to vybavil ocko. Možno je členom rovnakého klubu ako tvoj šéf Leon. Ak chceš, môžem to preveriť. Stačilo niekoľko pohárikov a už bola ruka v rukáve. James je len bábka. Jeho otec je zlatíčko. Spraví, čo mu povedia, a všetci sú šťastní. Zrejme si zoberie nejakú slečinku z vyššej spoločnosti a tak to pôjde ďalej. S tým svetom nechcem mať nič spoločné. Je zábavné sledovať ho, no nie je príjemné, keď zasiahne niekoho, na kom mi záleží. A na tebe mi záleží. Čo teda urobíš?“

Nico naklonil hlavu. „Nie, je to osud,“ namietol. „Ten všetko riadi. Uvidíte.“

Tess sa zasmiala. „Super. Obom vám ďakujem.“

„Zasa máte na líci jamku, ktorá rozjasňuje nudné dni všetkých čašníkov v Caffè Reggio,“ poznamenal Nico. „Vyťažte maximum z toho, čo máte. Nič iné človeku nezostáva. Niekedy sa veci vyvinú nad naše očakávania.“

„Musíš sa mu postaviť.“ Flora vytiahla diár, akoby sa v ňom ukrýval kľúč k riešeniu celej situácie. „Bojuj s ním.“

Tess položila šálku na tanierik. „Skvelé! Filozof a bojovníčka.“ Hlavu si zaborila do dlaní a pomedzi prsty sa na nich

zahľadela. „Ibaže ak na tom budú trvať, a zatiaľ to tak vyzerá, pravdepodobne budem musieť začať odznova.“

Nico vstal. „To bude osud.“

„Mala by som ísť,“ vyhlásila Flora. „Inak sa dostanem do problémov. Tess, chcem, aby si mi slúbila, že to nenecháš len tak. S Burgessom si sa poriadne nadrela. Mala by si zožať ovocie svojej práce. Cooper je iba šarmantný lichotník, plejboj a rozmaznaný bohatý chlapec z vyššej triedy prezlečený za muža. Bojuj!“ Postavila sa. V saku so širokými rukávmi pripomínala zlatistého motýľa.

Tess odsunula stoličku od stola a rezignovane sa usmiala na Nica.

„Ďakujem,“ hlesla. „No zdá sa, že Leon ma šmahom svojich jemných ručičiek odpratal z cesty. Momentálne som odstavená. Nefunguje mi mozog.“

Flora už bola jednou nohou von. „Keď budeš mať niečo nové, zavolaj!“

„Nejako sa to vyrieši,“ tvrdil ďalej Nico a položil ruku na Tessin chrbát. „Tieto situácie väčšinou nie sú také hrozné, ako vyzerajú. Niekedy je najlepšie a zároveň najťažšie, ak človek nespraví nič.“

Tess sa k nemu zarazene obrátila. „Nič?“

„Presne tak,“ trval na svojom.

Lenže práve to nemala v pláne. Opäť vykročila na rušnú ulicu a zavinula sa do červeného kabáta. Od nervozity jej stiahlo žalúdok a odrazu jej bolo zima. Čo ak je to prvý z krokov, ktoré povedú k tomu, že ju vyhodia? Čo ak s ňou nie sú spokojní?

Kariéra je pre ňu všetkým.

Zastala pred červenými dverami do budovy, v ktorej bývala, vytiahla kľúč a vzápätí ho strčila naspäť do kabelky.